

PROP DE VOSALTRES

La santedat i l'oració pels difunts

Benvolguts diocesans:

els primers dies de novembre els cristians celebrem dos esdeveniments que ens mouen a reflexió segurament per les connotacions populars que els acompanyen. La Festa de Tots Sants i la commemoració dels fidels difunts. Estan situades al calendari cristià des de fa molts segles i són celebrades amb fervor per la comunitat creient. Últimament s'han incorporat manifestacions d'altres latituds, que sembla que pugnin amb la nostra pròpia tradició.

Vagi per davant un primer consell per a tots els cristians. No abandoneu mai el costum de mostrar l'alegria de la santedat de tants germans nostres que, de forma anònima, van viure a la perfecció el camí iniciat per Jesucrist, estan en el cel, i des d'allà intercedeixen per tots nosaltres. No oblideu tampoc l'oració per tots els que han mort, familiars, amics i coneguts perquè el Senyor els pugui rebre en la glòria. L'oració, unida al record i a l'estima que els professem, és molt intensa, ja que la seva vida resta en la nostra ment i en el nostre cor.

Són dos dies que no han d'entrar en confusió per als cristians, perquè

la motivació religiosa de cada una d'elles és distinta. Per una part, l'alegria de la santedat, i per l'altra, la tristesa vinculada a l'esperança. Ambdós sentiments no són incompatibles si els vivim como Jesucrist ens els ha presentat en els evangelis. Recordeu l'escena a la casa de Llätzer, la proclamació i el contingut de les Benaurances, l'adéu als Apòstols abans de la seva Ascensió.

Per al primer dia us proposo les paraules del papa Francesc en la seva Exhortació *Gaudete et Exultate*, publicada el passat mes de març. Ens convida a reconèixer que tenim un núvol molt gran de testimonis que ens encoratgen i estimulen a seguir caminant cap a la meta, entre els que pot estar la nostra pròpia mare, una pa-

drina o altres persones properes. El papa actual fa referència a una frase de Benet XVI: «La multitud dels sants de Déu em protegeix, em sosté i em condueix», i continuava: «M'agrada veure la santedat en el poble de Déu pacient» citant exemples concrets de la vida ordinària. Seguint la tradició de l'Església el papa insisteix en fer una crida a cadascun de nosaltres a la santedat, «cadascú pel seu camí» sense obsessionar-nos per copiar la santedat d'altres, encara que puguin ser estímuls i motivació suficient per a nosaltres. Tots estem cridats a ser sants vivint amb amor i oferint el propi testimoni en les ocupacions de cada dia. Són pàgines boniques, profitoses i profundes.

Per al segon dia us recordo una escena que sant Agustí explica en el seu famós llibre de les *Confessions*, quan semblava que s'acostava la mort de la seva mare, santa Mònica. Conversaven els dos a les rodalies de Roma recordant el passat i, després d'una breu reflexió, ella li va dir: «Fill meu, pel que fa a mi, ja no hi ha res que m'adeliti en aquesta vida... desitjava de veure't cristià abans de morir... Amb escriure m'ho ha concedit el meu Déu... Què faig doncs aquí?». En aquests moments finals de la seva vida, l'altre fill desitjava portar-la a la seva pàtria al nord d'Àfrica, i ella li va dir: «Enterreu aquest cos on vulgueu: no us amoïneu gens per tenir-ne cura; sols us demano una cosa, que us recordeu de mi, on sigui que sigueu, davant l'altar del Senyor.»

És un bon consell el que ens dona aquesta piadosa i beneïda dona. Ens ajuda en aquests moments, quan acudim al cementiri i recordem els nostres difunts, i ens acompanya durant la resta de l'any en les nostres oracions diàries per ells.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Lleida celebra la festivitat del beat Francesc Castelló

La tarda del 28 de setembre, l'església de Sant Pere de Lleida va acollir la festa del beat Francesc Castelló. L'acte central fou l'Eucaristia presidida pel bisbe Salvador i concelebrada per altres mossens. També hi van participar familiars del beat vinguts de Saragossa.

El moment de l'ofertori fou especialment simbòlic. En primer lloc la confraria de «La Somereta» va presentar a l'altar el reliquiari amb la relíquia del beat, que surt a la Processó dels Dolors. Per la seva part, l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes va portar fins a l'altar un fanalet de Sant Jaume i la Congregació dels Dolors va portar la medalla amb l'escut del cor de la Mare de Déu traspasat per set espases, que ha quedat dipos-

itada en l'exposició del beat a la mateixa església de Sant Pere. Per la seva part, la delegació de Pastoral de Joves, va presentar el cartell de les activitats programades per a aquest curs. Una altra ofrena fou un ram de flors dels alacantins residents a Lleida, recordant que el beat va néixer circumstancialment a Alacant, el 19 d'abril de 1914.

Finalitzada la celebració, el vicepostulador de la Causa de Canonització, Mn. Gerard Soler, va informar de la recuperació del butlletí del beat Francesc, que amb el títol genèric *Sí, sóc Catòlic!*, s'ha reeditat de nou.

Com a cloenda, el bisbe Salvador i en nom de la Comissió feu entrega d'una fotografia emmarcada

del beat Francesc a la Congregació dels Dolors, amb ocasió del seu 300 aniversari.

Jordi Curcó

CERCA DE VOSOTROS

La santidad y la oración por los difuntos

Queridos diocesanos:

Los primeros días de noviembre celebramos los cristianos dos acontecimientos que nos mueven a reflexión, debido a las connotaciones populares que las acompañan. La Fiesta de Todos los Santos y la conmemoración de los fieles difuntos. Están situadas en el calendario cristiano desde hace muchos siglos y son celebradas con fervor por la comunidad creyente. Últimamente se han incorporado manifestaciones de otras latitudes, que parecen pugnar con nuestra propia tradición.

Vaya por delante un primer consejo para todos los cristianos. No abandonéis nunca la costumbre de mostrar la alegría de la santidad de tantos hermanos nuestros que, de forma anónima, vivieron a la perfección el camino iniciado por Jesucristo, están en el cielo, y desde allí interceden por todos nosotros. No olvidéis tampoco la oración por todos los que han muerto, familiares, amigos y conocidos a fin de que el Señor los pueda recibir en la gloria. La oración, unida al recuerdo y al cariño que les profesamos, es muy intensa debido a que su vida permanece en nuestra mente y en nuestro corazón.

Son dos días que no deben entrar en confusión para los cristianos, porque la motivación religiosa de cada una de ellas es distinta. Por una parte, la alegría de la santidad, y por otra, la tristeza vinculada a la esperanza. Ambos sentimientos no son incompatibles si los vivimos como Jesucristo nos los ha presentado en los evangelios. Recordad la escena en la casa de Lázaro, la proclamación y el contenido de las bienaventuranzas, el adiós a los Apóstoles antes de su Ascensión.

Para el primer día, os propongo las palabras del papa Francisco en su Exhortación *Gaudete et Exsultate*, publicada el pasado mes de marzo. Nos invita a reconocer que tenemos una ingente nube de testigos que nos alientan y estimulan a seguir caminando hacia la meta, entre los que puede estar nuestra propia madre, una abuela u otras personas cercanas. Hace referencia el actual papa a una frase de Benedicto XVI: «La muchedumbre de los santos de Dios me protege, me sostiene y me conduce», y continuaba: «Me gusta ver la santidad en el pueblo de Dios paciente» citando ejemplos concretos de la vida ordinaria. Siguiendo la tradición de la Iglesia, el papa insiste en hacer una llamada a la santidad a cada uno de nosotros, «cada uno por su camino» sin obsesionarnos por copiar la santidad de otros, aunque pueden ser estímulo y motivación suficiente para nosotros. Todos estamos llamados a ser santos viviendo con amor y ofreciendo el propio testimonio en las ocupaciones de cada día. Son páginas bellas, provechosas y profundas.

Para el segundo día, os recuerdo una escena que san Agustín cuenta en su famoso libro de las *Confesiones* cuando parecía acercarse la muerte de su madre, santa Mónica. Conversaban los dos en las cercanías de Roma recordando el pasado y, tras una breve reflexión, ella le dijo: «Qué es lo que hago aquí y por qué estoy aún aquí lo ignoro, pues no espero nada de este mundo... deseaba verte cristiano antes de morir... Dios me lo ha concedido con creces... ¿Qué hago ya en este mundo?». En esos momentos finales de su vida el otro hijo deseó llevarla a su patria en el norte de África, y ella le reprendió diciendo: «Enterrad aquí a vuestra madre... Sepultad este cuerpo en cualquier lugar: esto no os ha de preocupar en absoluto; lo único que os pido es que os acordéis de mí ante el altar del Señor, en cualquier lugar donde estéis.»

Es un buen consejo el que nos da esta piadosa y bendita mujer. Nos ayuda en estos momentos, cuando acudimos al cementerio y recordamos a nuestros difuntos, y nos acompaña durante el resto del año en nuestras oraciones diarias por ellos.

Con mi bendición y afecto.

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

El bisbe auxiliar d'Osaka presideix l'homenatge als màrtirs claretians

El religiós claretà fill de Lleida, el P. Josep M. Abella, que el passat mes de juny va ser nomenat pel papa Francesc bisbe auxiliar d'Osaka (Japó), va presidir el matí del dia de Sant Miquel l'homenatge als màrtirs claretians beats, celebrat al Cementiri de Lleida. L'acte va coincidir amb la commemoració del 82è aniversari del martiri del beat Francesc Castelló (29 de setembre de 1936), en la jornada dedicada als màrtirs de Lleida.

El bisbe Abella va presidir primer l'Eucaristia a la capella del cementiri, que fou concelebrada per la comunitat claretiana de Lleida i altres preveres de la diòcesi. L'homilia la va fer el claretà Jaume Sidera. Es va referir als trets essencials dels màrtirs i va destacar la tendresa que el beat Francesc Castelló traspua en la seva carta de comiat a la seva estimada Marionna. Per acabar, va llegir fragments dels impressionants escrits de comiat d'alguns dels beats claretians.

Finalitzada l'Eucaristia, el bisbe Abella acompanyat pels concelebrants i els fidels van sortir de la capella per dirigir-se, resant una part del Rosari, fins a la fossa comuna on descansen les despulles dels màrtirs lleidatans, entre les quals hi ha les restes de 26 dels

109 religiosos claretians beatificats a Barcelona el 21 d'octubre de 2017 i que van ser homenatjats.

Finalment, el claretà Josep Vilarrubias va beneir la placa commemorativa, amb la fotografia de cadascun dels màrtirs, que de seguida va quedar coberta de clavells blancs i vermells, símbol de puresa i de martiri, i que van ser dipositats per tots els participants en el seu homenatge.

Jordi Curcó

Lleida acull les relíquies de la santa vident del Sagrat Cor

El monestir de les Carmelites de la Caparrella acollirà, el dissabte 3 de novembre, les relíquies de santa Margarita María Alacoque, vident del Sagrat Cor de Jesús, per apropar la figura d'aquesta santa a tothom qui ho desitgi. Està previst que el bisbe de Lleida participi en la rebuda d'aquestes relíquies a les 20 hores. El Moviment Apostòlic d'Adoració Nocturna també hi tindrà un paper destacat custodiant-les mentre estiguin a la nostra

diòcesi. Arribaran procedents de Mollerussa i el diumenge dia 4, a les 9 hores, està previst que arribin a Igualada. Les relíquies van arribar a Espanya el passat 20 d'octubre al Seminari de Pamplona, faran un periple per tot el territori i recorreran una cinquantena de localitats en un mes. Segons el programa estaran tres dies a Catalunya, i el dia 20 de novembre acabaran el seu recorregut a la diòcesi de Getafe.

Santa Margarita María de Alacoque va néixer a la regió francesa de Borgonya, el 22 de juliol de 1647, i va morir a Paray-le-Monial (també a Borgonya) quan tenia 43 anys, el 17 de octubre de 1690. Va ser monja a l'Ordre de la Visitació de Santa Maria, i és coneguda per haver rebut les aparicions del Sagrat Cor de Jesús on avui hi ha la Basílica del Sagrat Cor de la localitat on va morir i que cada any rep nombrosos fidels. Precisament en aquest temple reposen les seves restes de la santa, canonitzada el 13 de maig de 1920 pel papa Benet XV.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

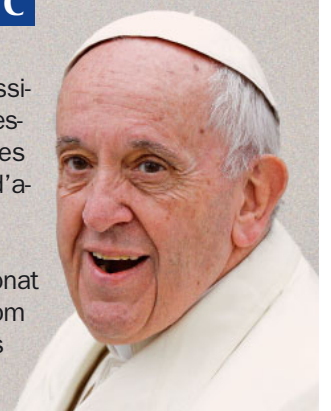

@Pontifex: «L'Eucaristia, Jesús Pa de vida, és el cor bategant de l'Església i regenera en nosaltres el dinamisme de l'amor» (20 d'agost).

@Pontifex: «La família és bressol de vida i escola d'acollida i d'amor; és una finestra oberta de bat a bat cap al misteri de Déu» (23 d'agost).

@Pontifex: «El nostre món necessita una revolució d'amor! Que aquesta revolució comenci en vosaltres i en les vostres famílies!» (25 d'agost).

@Pontifex: «Si el Senyor t'ha donat riqueses és perquè facis en nom seu moltes bones obres per als altres» (28 d'agost).

«El Txad, un abans i un després en l'experiència vital»

La Tesa Reimat, estudiant de Medicina, ha estat aquest estiu en una experiència missionera al Txad.

A continuació ens explica la seva vivència

Quina experiència missionera has fet aquest estiu?

He anat al Txad amb un projecte dels jesuïtes. Seria més fàcil explicar que m'ha fet el Txad a mi, que no pas què he fet jo al Txad. He fet serveis puntuals però bàsicament l'experiència ha estat conèixer amb la gent d'allà i descobrir el continent africà, la cultura i sobretot les persones.

Per què el Txad?

Des que era petita somiava amb l'Àfrica, especialment després de conèixer el jesuïta Àlvar Sánchez, que va estar al Sud Sudan. Quan l'Àlvar parla de l'Àfrica li brillen els ulls, i jo sentia que també volia això per a mi. També des del vessant mèdic sempre he somiat en acabar treballant allà, però sentia que havia d'anar-hi primer en l'àmbit personal abans que en el professional. L'Alexis sj, que és el meu acompanyant, sempre m'explicava la seva experiència al Txad i vaig pensar que podia ser un bon inici.

Quina tasca has fet?

Anava tres dies a la setmana a un hospital d'una congregació religiosa. És un hospital que no té res a veure amb els nostres, però era dels millors de Sahr. Jo estava allà acompanyant i aprenent. Vaig estar al servei de nutrició i allà fèiem revisió ambulatoria dels diferents casos dels nens que arribaven. Subjectar aquells nens en braços m'omplia de tendresa i alhora de frustració, però hi vaig aprendre molt. També, dos dies a la setmana anàvem a les Calcutes que és una casa d'acollida on acullen dones malaltes i nens abandonats. Devastador.

Què t'ha sorprès?

Em va impactar l'acollida. El meu primer dia a l'hospital ens va rebre el més alt càrrec. Ens va ensenyar tot el recinte, i el personal parava tot el que estava fent per rebre'ns. Tothom dona molta importància al moment de la trobada. També m'ha sorprès la manera que tenen de viure i de valorar el poc que tenen. Els nens tenen un somriure i una vida que jo

no he vist aquí. No tot va ser bonic però. Quan vas allà ets conscient que vas a un lloc pobre on hi ha molta malaltia i misèria, però no és fins que no la veus amb els teus propis ulls i coneixes la persona que viu en la misèria que t'adones del que realment significa viure en la pobresa.

Com animaries algú a viure aquesta experiència?

Si ets una persona amb la ment oberta i ganes de descobrir una altra realitat i descobrir-te tu mateix, és el lloc ideal. A l'Àfrica hi ha un tresor que encara no sé explicar, potser només es pot viure. A la majoria de persones que hi hem anat ens ha canviat i ha marcat un abans i un després en la trajectòria vital. Si ets una persona a qui li dona sentit el sortir d'un mateix i donar-se als altres és el lloc ideal.

REFLEXIONS

El centre és Jesús

Em comentava una noia que, en una de les trobades que periòdicament té amb el sacerdot que l'acompanya espiritualment, aquest li va dir: «Per al proper dia que ens trobem, pensa quin és el centre de la teva vida. Què o qui l'ocupa?». La noia, amb un cert desconcert provocat per la pregunta, li demanà que li explicités una mica més la qüestió. El sacerdot afegí: «Sovint no acabem de centrar-nos, i no sabem on volem anar, ni perquè hi volem anar. Ens sentim desorientats. Volem seguir l'Evangeli, el dir i el fer de Jesús ens sedueixen i ens interpel·len, però veiem que ho fem a batzegades, amb poca coherència i compromís escàs. Volem, tanmateix, seguir Jesús. És del tot necessari de ressituar la nostra posició vital i viure el dia a dia referits a Ell.

»Déu Pare envià Jesús, el Fill, per mostrar-nos el camí de la vida, el camí de salvació en la nostra quotidianitat. Ens fa conèixer així el seu amor vers la humanitat, amor real i manifestat des del principi dels temps. Jesús, el Fill, que ha assumit la naturalesa humana, esdevé el referent d'amor i servei que ens mou a estimar i servir els altres i ens mostra que és possible malgrat les debilitats i defallences de la nostra naturalesa humana, redimida per la seva passió, mort i resurrecció. Les paraules i les accions de Jesús en la seva vida mortal esdevenen salvadores i integrades en la nostra per l'acció de la pregària i els sagraments. «L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats» (1Jn 4,10). Afaïçonar la vida al dir i al fer de Jesús demana preguntar-nos en el dia a dia, davant situacions compromeses, davant converses que interpel·len, davant mirades o silencis que demanen acolliment, davant la rutina... «i ara, Jesús què diria, què faria?». Demana també, en acabar el dia, preguntar-se: «En quins moments Jesús ha guiat els meus passos, ha inspirat les meves paraules, les meves actituds?». «Llavors va cridar la gent i els seus deixebles i els digué: Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi» (Mc 8,34).»

La noia seguí el consell. El centre és Jesús. No podem deixar que l'ocupi ningú més, ni persones, ni modes, ni la comoditat personal, ni els interessos egoistes... ni res que ens allunyi del seu amor; amor que ens fa estimar el proïsme com a nosaltres mateixos.

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Dijous, 1 de novembre.** Tots Sants: —A les 11 i a les 12 h, Eucaristia a la capella del Cementiri de Lleida. —A les 21 h. Adoració nocturna. Vigília extraordinària a la parròquia de Sant Pere.
- **Divendres, 2 de novembre:** A les 11 h, Missa a la capella del Cementiri de Lleida. Us recordem que tots els diumenges i festius se celebra una Eucaristia en aquesta capella a aquesta hora.
- **Dissabte, 3 de novembre:** A les 20.30 h, XX Festival de Música de Tardor: Orgues de Ponent i del Pirineu 2018, a la Parròquia de Sant Llorenç, amb Christian Tarabba, orgue.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ef 4,32-5,8 / Sl 1 / Lc 13,10-17]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. sale-sià.

30. ■ Dimarts [Ef 5,21-33 / Sl 127 / Lc 13,18-21]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dimecres [Ef 6,1-9 / Sl 144 / Lc 13,22-30]. Sant Alfons

(Alonso) Rodríguez, religiós jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

NOVEMBRE

1. □ Dijous [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.

2. ■ Divendres [Leccionari «de difunts». Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 22 / 1Te 4,13-14.7b-18 / Jn 11,17-27]. Commemoració de tots els fidels difunts.

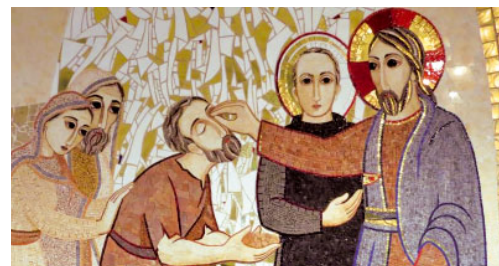
3. ■ Dissabte [Fl 1,18b-26 / Sl 41 / Lc 14,1.7-11]. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indoxina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). □ **Urgell:** Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell.

4. ■ Diumenge vinent, XXXI durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Dt 6,26 / Sl 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34]. St. Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal.

Diumenge XXX de durant l'any (B)

COMENTARI

Atents al pas de Déu per la nostra vida

Curació del cec (2012), de Marko Ivan Rupnik, mosaic de Sant Benet Menni a l'atri de l'Hospital de la Illa Tiberina, Roma (Itàlia)

El llibre del profeta Jeremies als cp. 30-33 inclou oracles de salvació veient l'exili a Babilònia com execució d'un grandios pla de la misericòrdia divina.

El vocabulari mostra el tema: «*canviar la sort de...; reedificar...*». Els beneficiaris de l'amor de qui és un pare per a Israel ho seran tots els del seu Poble.

Per obtenir l'alliberament, cal reviure l'experiència fundacional de l'èxode. L'arrel de tot és l'amor del Senyor que és lleialtat a l'Aliança i esdevé favor pel seu Poble en moments de dificultat.

El cp. 5 d'Heb presenta el paper del gran sacerdot a l'A.T. per fer-ne la comparació i aplicació a Jesucrist.

Els grans sacerdots són presos d'entre els homes evidenciant així la condició humana; i són destinats a representar els homes davant Déu, amb l'objectiu d'oferir a Déu dons i víctimes pels pecats; amb misericòrdia indulgent ben raonable: *no els és difícil ser indulgents amb els qui pequen perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses*. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus propis pecats i els del Poble.

Ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot, sinó que és Déu qui els crida, com cridà Aharon. També Crist no s'atribuï a Ell mateix la glòria de ser Gran Sacerdot sinó que li fou donada pel Pare Déu.

En la guarició del cec de Jericó hi ha 7 passos, símbol de la plenitud del camí recorregut.

1. *Sentí dir que passava Jesús de Natzaret: viu atent al pas de Déu per la seva vida.*

2. *Cridà: «Jesús, compadiu-vos de mi»: s'adreça amb confiança a Jesús.*

3. *Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava més fort: sap a qui no ha de fer cas.*

4. *Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo»: el Senyor mai passa de llarg davant les nostres súpliques.*

5. *Al cec i li diuen: «Vine que et crida»: reconeix l'encàrrec de Déu en els qui abans el renyaven.*

6. *Ell llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús: a la vida calen opcions puntuals coratjoses.*

7. *Jesús li pregunta: «Què vols?». Ell respon: «Que hi vegi!»: no és prou demanar; cal fer-ho amb confiança.*

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclamau que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo soc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

► Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió ho creïem un somni, / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: / «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi.» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Ànima't i vine, que et crida.» El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci? Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Ves, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,7-9)

Esto dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por la flor de los pueblos; proclamad, alabad y decid: «¡El Señor ha salvado a su pueblo, ha salvado al resto de Israel!»». Los traeré del país del norte, los reuniré de los confines de la tierra. Entre ellos habrá ciegos y cojos, lo mismo preñadas que paridas: volverá una enorme multitud. Vendrán todos llorando y yo los guiaré entre consuelos; los llevaré a torrentes de agua, por camino llano, sin tropiezos. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito».

► Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 5,1-6)

Todo sumo sacerdote, escogido de entre los hombres, está puesto para representar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, porque también él está sujeto a debilidad. A causa de ella, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor sino el que es llamado por Dios, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino que la recibió de aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy»; o, como dice en otro pasaje: «Tú eres sacerdote para siempre según el rito de Melquisedec.»

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, un mendigo ciego, Bartimeo (el hijo de Timeo), estaba sentado al borde del camino pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí». Muchos lo increpaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí». Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo». Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama». Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que te haga?». El ciego le contestó: ««Rabuní», que recobre la vista». Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha salvado». Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.